

zadośćuczynienie

satisfactio

zadość uczynić

satis facere

satis = dostateczna ilość,

wystarczająco

Grzech jest obrazą Boga:

"Tylko przeciw Tobie zgrzeszyłem i uczyniłem, co złe jest przed Tobą" (Ps 51, 6).

Grzech przeciwstawia się miłości Boga do nas i odwraca od Niego nasze serca. Jest on, podobnie jak grzech pierworodny, nieposłuszeństwem, buntem przeciw Bogu spowodowanym wolań stania się "jak Bóg", w poznawaniu i określaniu dobra i zła (Rdz 3, 5).

Grzech jest więc "miłością siebie, posuniętą aż do pogardy Boga" (Augustyn).

Wskutek tego pysznego wywyższania siebie grzech jest całkowitym przeciwieństwem posłuszeństwa Jezusa, który dokonał zbawienia.

Wiele grzechów przynosi szkodę bliźniemu. (...) Ponadto grzech rani i osłabia samego grzesznika, a także jego relację z Bogiem i z drugim człowiekiem. Rozgrzeszenie usuwa grzech, ale nie usuwa wszelkiego nieporządku, jaki wprowadził grzech. Grzesznik podźwignięty z grzechu musi jeszcze odzyskać pełne zdrowie duchowe. Powinien zatem **zrobić coś więcej**, by naprawić swoje winy: powinien "zadośćuczynić" w odpowiedni sposób lub "odpokutować" za swoje grzechy. To zadośćuczynienie jest nazywane także "pokutą".

KKK 1459

Kapłan zamieni tłuszcz w dym na ołtarzu jako
woń miłą Panu. Kpł 4, 31

Jesteśmy bowiem miłą Bogu wonnością Chrystusa.

2 Kor 2, 15

Prawie wszystko oczyszcza się krwią według Prawa, a bez
rozlania krwi nie ma odpuszczenia grzechów. Hbr 9, 22

Asam (hebr.; rzecz.):

Przestępstwo

Środki naprawy tego przestępstwa

Ofiara zadośćuczynienia

Kpł 5, 14-26:

- przywłaszczenie sobie rzeczy należnych Bogu
- wykroczenia nieświadome (uświadomienie przez ofiarę)
- nieuczciwość przeciw bliźniemu

Paralitik z Kafarnaum (Mk 2):

„Wstań, weź swoje łoże i idź do swego domu”

Opętany Gerazeńczyk (Mk 5):

„Wracaj do domu, do swoich, i opowiedz im wszystko, co Pan ci uczynił”

Jawnogrzesznica w domu faryzeusza (Łk 7):

„Twoja wiara cię ocaliła, idź w pokoju”

Cudzołożnica w świątyni (J 8):

„Ja ciebie nie potępiam. Idź i odtąd już nie grzesz”

43 Gdy duch nieczysty opuści człowieka, błąka się po miejscach bezwodnych, szukając spoczynku, ale nie znajduje.

44 Wtedy mówi: "Wróćę do swego domu, skąd wyszedłem"; a przyszedłszy zastaje go niezajętym, wymiecionym i przyozdobionym.

45 Wtedy idzie i bierze z sobą siedmiu innych duchów złośliwszych niż on sam; wchodzi i mieszka tam. I staje się późniejszy stan owego człowieka gorszy, niż był poprzedni

Mt 12

Umiłowani, nie wymierzajcie sami sobie sprawiedliwości, lecz pozostawcie to pomście [Bożej].

Napisano bowiem: *Do Mnie należy pomsta. Ja wymierzę zapłatę - mówi Pan - ale: Jeżeli nieprzyjaciel twój cierpi głód - nakarm go. Jeżeli pragnie - napój go. Tak bowiem czyniąc, węgle żarzące zgromadzisz na jego głowę.*

Nie daj się zwyciężyć złu, ale zło dobrem zwyciężaj.

Rz 12, 19-21

Ku wolności wyswobodził nas Chrystus. A zatem trwajcie w niej i nie poddawajcie się na nowo pod jarzmo niewoli.

Ga 5,1

10000 talentów

1 talent = 6000 denarów

1 denar = dniówka

110 pln netto (średnia krajowa dniówka; 17 pln/h)

10000 = 6 600 000 000 pln

***

100 denarów = 11 000 pln

32 Wtedy pan jego wezwał go przed siebie i rzekł mu:
"Sługa niegodziwy! Darowałem ci cały ten dług,
ponieważ mnie prosiłeś.

33 Czyż więc i ty nie powinieneś być ulitować się nad
swoim współsługą, jak ja ulitowałem się nad tobą?"

Mt 18

Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, na obraz
Boży go stworzył. Rdz 1, 27

To jest moje przykazanie, abyście się wzajemnie miłowali,
tak jak Ja was umiłowałem. J 15, 12

613 Śmierć Chrystusa jest równocześnie ofiarą paschalną, która wypełnia ostateczne odkupienie ludzi przez Baranka, "który gładzi grzech świata" (J 1, 29), i ofiarą Nowego Przymierza, przywracającą człowiekowi komunie z Bogiem oraz dokonującą pojednania z Nim przez "Krew Przymierza, która za wielu będzie wylana na odpuszczenie grzechów" (Mt 26, 28).

614 Ofiara Chrystusa jest jedyna; dopełnia i przekracza wszystkie ofiary. Przede wszystkim jest ona darem samego Boga Ojca, ponieważ Ojciec wydaje swego Syna, aby pojednać nas ze sobą. Jest ona równocześnie ofiarą Syna Bożego, który stał się człowiekiem; dobrowolnie i z miłości ofiaruje On swoje życie Ojcu przez Ducha Świętego, aby naprawić nasze nieposłuszeństwo.

Pokuta, którą nakłada spowiednik, powinna uwzględniać sytuację osobistą penitenta i mieć na celu jego duchowe dobro. O ile to możliwe, powinna odpowiadać ciężarowi i naturze popełnionych grzechów. Może nią być modlitwa, jakaś ofiara, dzieło miłosierdzia, służba bliźniemu, dobrowolne wyrzeczenie, cierpienie, a zwłaszcza cierpliwa akceptacja krzyża, który musimy dźwigać. Tego rodzaju pokuty pomagają nam upodobnić się do Chrystusa, który raz na zawsze odpokutował za nasze grzechy; pozwalają nam stać się współdziedzicami Chrystusa Zmartwychwstałego, "skoro wspólnie z Nim cierpimy" (Rz 8,17)

KKK 1460

